

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρέβομεν και πάλιν στήν γήν τών Παρθενώνων

Χίλια κι' ἑνακόσια και δεκαοκτώ,
νάιναι τὸ Ταμείο σ' ἔλους ἀνοικτό.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρόξυμ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτ' φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ὁμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ γέρι.

Εἰς γῆδον φέρομεν παγτός εὐμούσου ἰσοεπιτή
δτι πολοῦμεν σώματα «Ρομηοῦ» ἀνελλιπή
μέ τήν ἀνάλωγον τιμήν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰούνιος, ἐγγένα,
δλοι προσμένουν νέα.

Χίλια κι' εἰκοσιπέντε και τετρακόσ' ἀκόμη,
και πάλι τῆς Ἑλλάδος ἐπευφημηθ' ἡ ῥώμη.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέ τος.**

Α

Φ. —

Ἦλθε τὸ καλοκαίρι
κι' ἔδω και σ' ἄλλα μέρη,
καιρός γιὰ μᾶς ὠραίος.

Ποῦ βγαίνει, βρε χαλιντούπη,
τὸ μουσικὸ κουνουῦπι,
ὁ ψύλλος, ὁ κορέος.

Καυμάτων ἐποχή,
κι' ἀκόμη, δυστυχῆ,
τριγύρω μας ἴχει
πολέμων λαχῆ.

Τί λρόνεις, κουνενέ,
μέσα 'στὸν καιφενέ,
τί ψήνησαι 'στὴ λαύρα;

Ἐλα νὰ πάμε πέρα,
'στὸν ἀνοικτὸν ἀέρα
νὰ καταλάβης σῆρα.

Ἄφρησε τὴν Ἀθήνα
και τῆς ἀλὸς τὴν θῆνα,
κι' ἔλα νὰ πᾶμ' ἐκεῖ.

Ποῦ πόλεμος μουγγρίζει
και μέσ' στ' αὐτὰ σφυρίζει
ὀβριδων μουσική.

Ἐκεῖ κι' ἂν εἶσαι γέρος
ὁμως Πατριδὸς ἔφος
θερμὸς σὲ πυροπολεῖ.

Και βάσεις μὴ χαρὰ
'στὰ πόδια σου φτερά
και γίνεσαι πουλί.

Νυχθημερὸν κινεῖσαι
και δοξῆς και περπατεῖς,
δέν φθείρεσαι ματαίως.

Ἐκεῖ ποῦ λές κι' ἂν εἶσαι
τοῦ κάρον ποιητῆς,
μὰ φαίνεσαι Τυρταῖος.

Ἐκεῖ τὸ ἔφος δράττεις
και τὸ παιδί Τυτᾶνα
τὸ βλέπεις 'στῆς φωτιας.

Και μετὰ δάκρῶνά της
πλύνει μὴ μαυρομάνα
παιδιῶν λαβοματιας.

Κι' ἂν εἶσαι γηραλέος
εἰς τῶν μαχῶν τὰ μέρη
προχώρει θαρραλέος
μὲ τὸ σταθί' στὸ χέρι.

Ἐκεῖ ποῦ λές κι' οἱ Χιῶταις
γενναῖοι στρατιῶταις
ἐφάνηκαν καὶ πάλι.

*Βοήκων τὴν εὐκαιρία
κι' ἐκτύπυσαν μ' ἀνδρεία
καὶ δύναμι μεγάλη.

Ὁ θρόνος διεψεύθη τῆς Χιῶτικῆς δευλίας
κι' ἡ Χίος καταθραύει ζυγὸν μακρᾶς δουλείας,
Καὶ τώρα κάθε Χιῶτης
ἔβηκε παλληκᾶρι,
κι' ἐγὼ σὰν ποτιρώτης
τόχω κρυφὸ καμᾶρι.

Κύτταξε... κι' ἡ Χίος τώρα
ἐπροβάλλει θαρραλέα.
Πρὸς ἀγῶνας ὀδηγεῖ
τὰ βλαστάρια τῆς... ἰδοὺ...
γαίρε, γενεθλία γῆ
ἀθανάτου ραψωδοῦ.

*Ἐχεις τόσαις εὐδοκίαις,
ἔχεις καὶ μαστιχοχώρια,
μὰ καὶ λεβεντιά πανόρημα,
ποῦ φτεροῦνε τῆς καρδιάς.

Ναὶ μὲν βγάξεις διαφόρους
καὶ περιφανεῖς ἐμπόρους
καὶ τρανοὺς ἐφοπλιστάς.

*Ὅμως τώρα πλέον εἶδα
πῶς κι' ἀκίμους' στὴν Πατριδα
ἔδωσες πολεμιστάς.

Δὲν ὑπάρχουν πᾶ ἀειλοῖ,
νίκαις κελαῖδων πουλάκια,
μήτε τὸν μισὲ Μπουρλή
δὲν τὸν σκιάζουν ταρκαλάκια.

Μὰ κι' ἐγὼ γενναιοφόρος κραῖω' στοὺς βαρβάρους:
[πίσω,

τρέμετε τὴν φάτσα μου,
δυνατὰ θὰ σὰς κτυπήσω
νὰ χαρῶ τὴν τσάτσα μου.

Μὴ κανένας δευλιᾶτω...
'στ' ἄρματά σας θεῖα χάρις...
μία δύο μπούμι καὶ κάτω
ἕνας κι' ἄλλος μακελάρης

B.

Π. -- Φασουλῆ, μ' ἐνθουσιάζεις, καὶ νομίζω πῶς σφρι-
γὰ τὸ μέτωπο κι' ἐγὼ. [γῶ
Φασουλῆ, μ' ἐνθουσιάζεις, καὶ θὰ πάω' στὴ φωτιά
μ' ὄλα μου τὰ γηρατεῖα.

Τάσπρα μουστάκια μου, τάσπρα μου γένηα
πάνε' στὸ μέτωπο, μωρὲ ἰσουλᾶ,
κι' ἀπὸ τὰ χεῖλῃ σου τὰ ζαχαρένια
δός μου γιὰ σύντροφο χίλια φιλιᾶ.

Μὲ νέου σφριγὸς καὶ θάρρος βγαίνω,
εὐχαιεὶς καὶ πόθους μου μ' ἄλλους ἐνόνο,
μὲ τοὺς Συμμάχους κι' ἐγὼ πηγαίνω
νὰ στεφανώνωμαι, νὰ στεφανώνω.

Φωνὴ μοῦ λέει μέσα' στ' αὐτιά:
σύρε καὶ πέσε μὲς' στὴ φωτιά.
'Υπὲρ πατριδος καὶ γέρος μάγου
χωρὶς φροντίδα περὶ στοιάχου.

Πάω ν' ἀστοράσω καὶ νὰ βροντήσω,
ἐκεῖ τῆς Δόξης χρυστὴ παστάς,
πάω σὲ μάχαις νὰ συναντήσω
παλῆρους καὶ νέους πολεμιστάς.

Κι' ἂν τῆς Ἑλλάδος λέγωμαι θρέμμα,
τῆς ἐλευθέρως, εἶτε τῆς σκλάβας,
καὶ γιὰ τῆς δύο δὲν εἶναι ψέμμα
πῶς θ' ἀψηφῆσω χαμᾶρους λάβας.

*Ὅχι, δὲν σκιάζομαι κανένα Χάρα,
τρέχω' στὸ μέτωπο γιὰ νὰ φρεσκάρω,
καὶ σὺ σκοτιζοῦ, βοῦ' χασομέρη,
πῶ θὰ περάσης τὸ καλοκαίρι.

Κι' ἂν ρίξῃ κάτω κανένα βόλι
καὶ τῆ' δικῆ μου κορμιστασιά,
μὴ μὲ ξεχάσης σὰν πῆς' στὴν Πόλι
καὶ' στῶν ὄνειρων τὴν Ἐκκλησιά.

*Ἐκεῖ μνημόνεους δεσμῶν αἰῶνας,
θυμῆσου βράσανα, πόνους ἀπείρους,
ἐκεῖ μνημόνεους κι' ὄσους ἀγῶνας
ἀλήθειαις ἔκαναν μακροὺς ὄνειρους.

Φ. — Ἐμπρός, ἐμπρός προχώρει
μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα,
κι' ἡ πολιοῦχος κόρη
ξανακτυπᾷ τὸ δόρυ
'στὴν πάγχρυσον ἀσπίδα.

Σὰν κι' ἄλλοτε στωμύλος
μὴν κοπανᾷς ἀέρα
καὶ ρίξου' στὴ φωτιά!

Κι' ἔχου νὰ γίνης ψύλλος
νὰ μπαίνεις νύκτα' μέσα
'στοῦ Κἀΐφερ ταῦτηᾶ.